

EDITORIAL

L'Educació com a tasca col·lectiva

Quan aquest butlletí arribi a les vostres mans veureu des de la mateixa portada que alguna cosa ha canviat. I és veritat. Vivim èpoques de canvis, majors o menors segons els desitjos o les esperances.

La realitat se'ns imposa dia a dia i convé espavilar per a no perdre calada.

Vos demanareu, potser, a què respon un número monogràfic patrocinat per dues entitats —S.T.E.I. i Col·legi de Llicenciats— diferents. I la resposta és més bé simple.

L'educació és una empresa prou complexa com per a juntar i no dispersar. Cal unir totes les forces i tots els esforços en aquesta tasca comú que ens afecta a tothom. Si avui són les nostres dues entitats desitjariem que demà foren quatre, vuit..., tots els col·lectius que formam la comunitat escolar.

Cada grup o col·lectiu té les seves coses a dir, però pocs o cap de nosaltres per sí mateixos disposam dels mitjans necessaris per a escriure la història particular. Per això és imprescindible unir els mínims recursos que tenim.

Més important, encara, és arribar a veure que no estam lliurant una guerra particular professors d'una banda, pares de l'altra i alumnes pel seu costat. Tots nosaltres estam sotmesos a un dictat més general que és el que ens marca la societat.

Cal discutir, discrepar, aclarir, per arribar a aconseguir les millores que pregonam tots i que exigeix la nostra societat. Hem de fer de l'escola el lloc d'encontre, de concòrdia, de convivència, de sembra de llavor democràtica.

Ja està bé de dir el que no ha d'esser el centre docent, cal saber què volem que sigui i facem-ho d'una vegada.

També li volem fer avinent aquests:

— Més atenció a Privada per part de sa inspecció.

— Fer funcionar ses juntes de subvencions.

— Supervisar i tenir a sa Direcció Provincial ses plantilles des centres.

— Suprimir s'intrusisme.

Establir un màxim d'alumnes/aula per rebre subvenció.

6.- Mesures de Política educativa.

Cal modificar el sistema de nomenar directors i considerar s'opinió des claustre abans d'un nou nomenament. Creim que fonamentalment es centres han de ser dirigits per equips, i manquen facilitats perquè aquests equips es puguin consolidar.

Si segueix vigent s'actual sistema de trasllats, intentar minimitzar es seu efecte i fer que es professorat pugui treballar en es seu lloc de residència.

Facilitar as centres es mínim equipament didàctic per departaments i tenir un pressupost suficient que permeti sa renovació i s'adquisició des recursos didàctics necessaris. Alhora que fa falta un servei de recursos per a ús de tots es centres de cada illa (per exemple només hi ha un projector de 16 mm. per totes ses illes).

Fomentar sa innovació i experimentació educativa en es centre a petició de grup de professors que ho sol·licitin.

Establir subdelegacions de sa Direcció Provincial a Menorca i Eivissa.

7.- Educació Especial.

A dins es centres cal que s'educació especial faciliti s'integració a dins s'educació normal i que aquest fet sigui assumit per totes claustre.

En segon lloc cal una especial atenció a tots es centres d'educació especial (paràlisis cerebrals, sords, etc.) privats que han sorgit per no haver-n'hi de públics. Si reben subvenció oficial cal que es seu funcionament econòmic i pedagògic es-vagi homologant as centres públics.

gua catalana i s'escola pot actuar com a impulsora d'aquest dret. Creim necessàries ses següents mesures urgents:

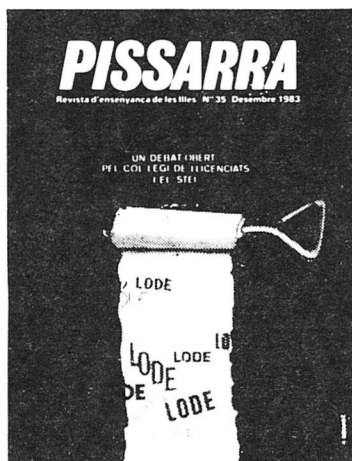
— Arribar as cent per cent de compliment de ses tres hores setmanals de català a tots es nivells (actualment es troba en torn as 50 o/o).

— Afavorir i assessorar totes ses iniciatives per a ensenyar en català. Creim que aquestes iniciatives no han de ser "tolerades" sinó fomentades.

— Tenir en compte es coneixement des català per a trasllats i contractacions de nou professorat.

5.- Ensenyança Privada

Tal com deim a s'editorial de Pissarra que li incloem els ensenyants necessiten un clima per ensenyar on es criteri bàsic ve donat per es respecte a sa consciència des nostres alumnes a sa seva formació com a ciutadans i ciutadanes capaces de decidir per ells i elles mateixos i a sa pròpia llibertat

des professorat com a professionals que segueixen aquells principis esmentats. Deim això perquè es funcionament de molts de centres privats com a empreses i amb ideari de centre posat en perill aquest clima i converteix ets ensenyants en simples executors de s'ideari definit pes titular des centre.

JUST AMB UN DIT

COBRAU, INGRESAU, CONEIXEU EL SALDO
I L'EXTRACTE DE COMPTES

*Just amb un dit, utilitzant la Tarjeta «SA NOSTRA»
i els nostres Caixers Automàtics,
disposau dels vostres doblers,
realitzau ingressos, consultau el saldo
i obteniu un extracte del vostre compte,
en un instant i còmodament.*

CAIXA DE BALEARS
"SA NOSTRA"

Vagin aquestes retxes de crida per a tothom que estigui interessat en la tasca, i l'esperança, de que el propòsit pugui fruitar, es convertirà en realitat.

Si aquest o un altre fos l'àmbit d'expressió de tots nosaltres molt hauriem guanyat. Si el desig que aquí apuntem té continuïtat o no, això el temps ho dirà.

El desafiament està llançat.

Treballador de l'ensenyança VET AQUÍ el nostre SINDICAT

PRESENTACIÓ

En el moment en que decidírem —STEI i Col·legi de Llicenciats— tirar endavant aquest número monogràfic ens plantajàrem qui hi havia de col·laborar. Des d'un primer moment tinguérem clar que calia la participació de tothom: particulars, col·lectius, entitats, institucions. I així ho férem.

A les planes que segueixen trobareu totes aquelles opinions i manifestacions que hem rebut. I no ens queda més remei que deixar constància de les entitats o institucions que no han cregut necessari contestar a la nostra petició.

De les organitzacions sindical no més F.E.S.I.T.E.- U.S.O. no ha donat senyals de vida. Potser no és? No deixa de sorprendre que un sindicat, que sembla prendre més partit en favor de l'empresari que no pas del treballador, se vegi obligat a guardar silenci en determinats moments i davant determinades convocatòries, quan en altres ocasions s'ha alineat amb qui mai podia ser el seu amic natural.

Molt menys sorprèn, encara, la ignorància que n'han fet de la nostra crida les organitzacions empresarials. Ni la C.E.C.E., ni la F.E.R.E., sembla ésser que no tenen res a dir, la qual cosa és perfectament explicable si tenim en compte, que, com a vertades i autèntics poders fàctics, troben altres llocs, moments i oportunitats per a manifestar-se sense necessitat de rebaixar la seva alta condició. Encastellada posició. Els és més fàcil organitzar dies de "llibertat d'ensenyança" i assemblees de pares bastant manipulades que no par participar en un debat on hi càpiga tothom.

Dels partits polítics, U.M. i P.S.O.E. no han donat noves. Del primer no sabem si és que el tema educatiu no va amb ells; tal volta com dirien ells "no és lo nostro". Del segon, P.S.O.E., podria explicar-se la seva absència de resposta per la seva actitud de prepotència des de que fou guanyador a les passades eleccions, fa, ara, poc més d'un any. Es veritat que ha donat la seva opinió i ha fet la seva pròpia campanya publicitària en favor de la L.O.D.E., però també és veritat que tenia l'ocasió de contrastar les seves idees a unes planes obertes com aquestes, i no sols l'ocasió, sino l'obligació, per ser el partit que actualment governa tot l'Estat Espanyol, de participar-hi en el debat. Maldament que minúscula, han perdut una oportunitat més. I van...

La Conselleria d'Educació i Cultura del C.G.I. ja ens té acostumats al seu paper de convidat de pedra. Tanmateix si mai fins ara s'ha manifestat entorn a cap qüestió de l'àmbit educatiu, per què ho havia de fer actualment? De vegades els silencis són més eloqüents que les pròpies paraules. El Sr. Gilet i tot el seu equip són gent de pocs mots. Síntoma clar de que sobra o de que manca... Que cadascú jutgi segons trobi, que noltros tanmateix ja tenim la idea massa feta.

Voliem que tothom tingués el seu espai, però, malgrat tot, això no ha estat possible. De lo qual n'hem deixat constància.

Redacció